

[Indenrigsministeren.]

ikke, man bør gaa med til det af de Radikale og de Konservative stillede Ændringsforslag.

Hvad angaar det økonomiske, har jeg jo inden for Udvalget nogle Gange sagt, hvad jeg mente derom, nemlig at det vilde blive særdeles dyrt for det offentlige, hvis disse Behandlinger skulde kunne foretages af alle Læger. Jeg kan i den Henseende ganske henholde mig til følgende, som staar i den Kommissionsbetænkning, der er afgivet i Anledning af Sagens Behandling — jeg beder igen om Tilladelse til et Citat —

„Udvalget har overvejet Muligheden af at yde gratis Medicin til alle Patienter, der lider af smitsom Kønssygdom, ogsaa naar Sygdommen behandles for Patientens egen Regning hos vedkommendes private Læge (eventuelt Sygekasselæge). Da imidlertid en Del af de Midler, der benyttes ved Behandlingen af Kønssygdom, ogsaa bruges ved Behandlingen af andre Sygdomme, f. Eks. Sulfapræparaterne, eller ogsaa foreskrives for Patienter, hvis Kønssygdom ikke mere er smittefarlig, f. Eks. Salvarsan for Patienter lidende af Syfilis i senere Stadier, vil en saadan Ordning kunne medføre Misbrug og derved unødigt store Udgifter for det offentlige. Herefter, og da Ordningens Gennemførelse vilde betyde, at Smitteopsporingsarbejdet spredtes paa for mange Hænder, har Udvalget ikke ment at kunne gaa ind for den.“

Det ærede Medlem Fru Erna Sørensen sagde, at Udgifterne ikke kunde blive saa forfærdelig store. Jeg tror nu, de vil blive betydelig større; end de er nu. Jeg tror, vi kommer til at yde de praktiserende Læger adskilligt mere end de visiterende Læger og Embedslægerne. Det er en Sag for sig. Jeg er i og for sig ikke saadan indstillet, at jeg i et Spørgsmaal som dette absolut vil hænge mig i Udgifternes Størrelse, men det, jeg er imod, er at faa gennemført en Ordning, under hvilken jeg er sikker paa, at jeg vil føle, at det hele flyder. Det har jeg ikke Lyst til som Minister at tage Ansvaret for.

Jeg vil i denne Forbindelse have Lov til at minde om, at det er ikke noget nyt, dette med at have alle Læger som visiterende Læger, man har forsøgt sig i den Retning i visse Egne, f. Eks. her paa Sjælland, og hvad var Resultatet? Resultatet var, at Udgifterne steg, at det hele flød, og at man som Følge deraf maatte gaa bort fra det. Jeg kan nævne enkelte Ting, der viser det. Man har været ude for dette, at Patienter, som var lidende af Gonorré, kom til en

af disse Læger, ikke, som det sig hør og bør, en Gang om Ugen, men en Gang om Dagen. Der er ingen, der vil kunne begribe, at Patientten og Lægen kunde have foretaget sig andet end at stikke hinanden paa Næven. Man har været ude for, at gamle Syfilistilfælde, der for længst er ophørt med at være smittefarlige, stadig væk behandles for offentlig Regning, og der har foreligget et Tilfælde, hvor en visiterende Læge paa Landet — altsaa inden for det Omraade, jeg nævnte før, hvor alle praktiserende Læger paa det Tidspunkt, inden sidste Verdenskrig, var visiterende — havde 13 Syfilistilfælde under Behandling, og hvor en Undersøgelse viste, at det i de fleste Tilfælde drejede sig om gamle Mennesker, hos hvem smittefarlig Syfilis maatte betragtes som højst usandsynlig. Saadan kan der nævnes en Række Tilfælde, og det er alle disse Tilfælde, der faar mig til at sige, at det finansielt er uforsvarligt at gaa ind paa den af Mindretallet foreslaaede Ordning. For Resten vil jeg dertil føje, at man vil komme ud i meget store Vanskeligheder, hvis man vil gennemføre Ordningen. Hvis en Sygekasselæge skal behandle en Patient med en smittefarlig Kønssygdom efter den af Mindretallet ønskede Ordning, vil han komme til at staa over for Valget, om det skal ske paa Statens Regning eller paa Sygekassens. Hvis han lønnes efter Sygekassens Takst 1, det vil sige pr. Patient, er der næppe Tvivl om, at det i de fleste Tilfælde bliver for Statens Regning. Men er han lønnet efter Takst 2, det vil sige pr. Ydelse, opstaar der et Spørgsmaal, som han skal tage Stilling til: om Sygekassens eller Statens Betaling skal tages; og det vil vel nok igen sige: Hvilken af dem er den gunstigste?

Alt taget i Betragtning maa jeg fraraade at stemme for Mindretallets Ændringsforslag vedrørende disse Forhold og anbefale at stemme for Forslaget, som det er forelagt.

Med Hensyn til det andet Forhold, som det ærede Medlem Hr. Mogens Fog omtalte, ser jeg ikke, det er rimeligt at trække dette Spørgsmaal ind i denne Lov. Skal vi have en Lovgivning om Socialhjælpere, har den kun hjemme eet Sted, nemlig under Forsorgsloven. Der er ingen Mening i at foreslaa Oprettelse af Stillinger som Socialhjælpere i dette Lovforslag. Enkelte Steder har man med Held, andre Steder uden Held, benyttet Socialhjælpere i Opsporingsarbejdet, men vel at mærke Socialhjælpere, som havde andre Ting at foretage sig, andre Opgaver at løse ved Siden af. Man har fra Ministeriets Side